

Arrest

nr. 299 280 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. TERWINGEN
Dr. Haubenlaan 4 bus 7
3630 MAASMECHELEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 27 juni 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 juni 2023 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 7 juli 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 oktober 2023.

Gelet op de beschikking van 21 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. TERWINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Onderzoek van het beroep

1.1. In een eerste en enig middel werpt de verzoeker op, “absolute nietigheid door gebrek aan datum”. Verder werpt hij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheids-beginsel.

1.2. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet werd aan de partijen bij beschikking van 12 oktober 2023 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) van 7 juni 2023.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

Het aangevoerde middel lijkt ongegrond.

Vooreerst, waar verzoeker in zijn syntheseseminarie onder het kopje “C.1. Absolute nietigheid door gebrek aan datum” voorhoudt dat de bestreden beslissing nietig dient te worden verklaard omdat niet duidelijk is wanneer ze werd genomen, kan hij geenszins worden bijgetreden. De bestreden beslissing werd genomen, zoals duidelijk te lezen staat, op 7 juni 2023. Wel is het zo dat de akte van kennisgeving geen datum bevat. Een eventueel gebrek in de betekening heeft echter geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. Verzoekers kritiek aangaande vermeldingen op de akte van betekening kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (cfr. RvS 1 juli 2005, 147.218 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408). De Raad merkt voor de volledigheid op dat verzoeker zelf kon berekenen dat hij, nu de akte van kennisgeving blijkt ondertekend te zijn door verzoeker zelf en de kennisgeving hiervan bijgevolg ten vroegste plaatsgevonden kon hebben op de datum van het nemen van de beslissing zelf, zijnde 7 juni 2023, overeenkomstig artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet ten laatste de tijd had tot 7 juli 2023 om binnen de wettelijk bepaalde termijn van dertig dagen zoals vermeld in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een beroep in te stellen. Verzoeker heeft op 27 juni 2023 een beroep ingesteld, terwijl hij zoals gezegd hiervoor tijd had tot 7 juli 2023. Dat verzoeker door de onzekerheid omtrent de kennisgeving “(...) sneller heeft moeten werken dan mogelijks het geval was geweest, indien er een duidelijke datum op de aan te vechten beslissing had gestaan (...)” en dit gevolgen zou kunnen hebben voor de kwaliteit van de verdediging, is dus weinig aannemelijk.

In de bestreden beslissing wordt voorts duidelijk verwezen naar de wettelijke grondslag waarop deze is genomen, namelijk artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Er wordt vervolgens omstandig gemotiveerd waarom de aanvraag tot gezinshereniging van verzoeker met zijn meerderjarige Nederlandse dochter overeenkomstig voorgaande bepaling wordt geweigerd. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen blijkt dan ook niet.

Betreffende de financiële afhankelijkheid van verzoeker van zijn Nederlandse dochter M.S. (zijnde de referentiepersoon) en de neergelegde stukken op naam van de heer A. F. waarin deze beweert geld te hebben ontvangen van M.S. om dan over te maken aan verzoeker en zijn vrouw in Iran, stelt verweerder in de bestreden beslissing dat dit verklaringen op eer betreffen. Hij preciseert hierbij dat er geen objectieve stukken voorliggen die aantonen dat A.F. het geld van de M.S. daadwerkelijk doorspeelde aan verzoeker en zijn echtgenote. Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier. Verzoeker kan dit niet onderuit halen door te verwijzen naar de systematiek van de door M.S. gedane betalingen en naar de omvang van de betalingen. Evenmin volstaat haar overtuiging dat hij wel degelijk heeft aangetoond afhankelijk te zijn van de financiële steun van zijn dochter. Bovendien is het verweerder blijkens de bestreden beslissing niet duidelijk hoe het geld effectief van M.S. via A.F. tot bij verzoeker en zijn echtgenote is geraakt, aangezien de heer A. F. woonachtig is in Nederland en deze stelt daar het geld van M.S. cash in ontvangst te hebben genomen. Verzoeker kan niet dienstig voor het eerst uitleg gaan verstrekken over de “modus operandi” van de geldverstrekking en in dit verband eenbijkomend stuk van A.F., zijnde opnieuw een verklaring op erewoord, en opnieuw, net zoals bij het verzoekschrift, een nieuw stuk uitgaande van N.H., ook een verklaring op erewoord, voegen aan zijn syntheseseminarie, die dateren van na het treffen van de bestreden beslissing. Evenmin kan hij een aantal stukken van 2021 zowel in het

verzoekschrift als in de synthesesamenvatting dienstig voor het eerst neerleggen die moeten aantonen dat verzoeker via mevrouw P. G. geld heeft ontvangen van zijn dochter, Het kwam verzoeker toe dit alles te voegen aan zijn vestigingsaanvraag zodat verweerder hierover kon oordelen. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekers verklaringen in de synthesesamenvatting ook nog haaks staan op zijn verklaringen in het verzoekschrift. In beide worden de tussenpersonen bovendien uitgebreid. In de synthesesamenvatting stelt verzoeker dat M.S. "cash gelden" betaalde aan "personen woonachtig in België en Nederland", die wel nog familieleden hebben/hadden in Iran die wel konden beschikken over een bankrekening waarover hij en zijn echtgenote niet beschikte. Deze familieleden haalden dan van hun rekening de tegenwaarde van de door M.S. betaalde euro's van hun bankrekening in Iran en betaalden deze bedragen in lokale munten aan verzoeker en zijn echtgenote. In het verzoekschrift kan dan weer gelezen worden onder het kopje "feiten": "(...) Nu verzoekster in Iran niet mocht beschikken over een eigen bankrekening waarop gelden konden worden overgeschreven, werd "gebruik gemaakt" van tussenpersonen, woonachtig in Belgisch en Nederlands Limburg, van Iranese nationaliteit die wel nog beschikten over financiële rekeningen in hun thuisland o.w.v. hun onroerend bezit in Iran : De gelden werden aan deze "tussenpersonen" bezorgd door dochter S.in goed vertrouwen: deze "tussenpersonen" schreven deze gelden vervolgens over op hun eigen rekening in Iran, en vervolgens konden hun gevolmachtigden of zijzelf deze gelden afhalen in Iran en cash overhandigen aan verzoekster. (...)”

De Raad concludeert dan ook dat verzoeker met zijn betoog niet aantoont dat de door verweerder gedane beoordeling "(...) Aangezien het gesolliciteerd karakter van de verklaringen op een bijgevolg niet kan worden uitgesloten zonder enige objectieve stukken betreffende geldtransfers, kan op basis van deze loutere verklaring niet worden besloten dat betrokkene financieel ten laste was van de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit voorafgaand aan de aanvraag. (...)” kennelijke onredelijk of onzorgvuldig is.

Deze beoordeling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De Raad gaat dan ook niet in op verzoekers kritiek inzake de door verweerder gedane beoordeling van het door hem overgemaakte bewijs van onvermogen. Zelfs als deze kritiek gegrond zou zijn, kan dit geen aanleiding geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.”

1.3. Verzoeker richt op 18 oktober 2023 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin hij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesesamenvatting, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 14 december 2023 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij volhardt in haar standpunt dat zij de financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon voldoende heeft aangetoond en hiertoe de nodige stukken heeft neergelegd. De verwerende partij onderschrijft de gronden van de beschikking.”

1.5. Door louter te volharden in het door haar ontwikkelde standpunt aangaande haar financiële afhankelijkheid van de referentiepersoon, slaagt de verzoekende partij er geenszins in de inhoud van de hierboven vermelde beschikking te weerleggen. Deze blijft dan ook overeind.

Het enig aangevoerde middel is derhalve ongegrond.

2. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------